

HALASI ZOLTÁN

Bologna

III.

*Felhőtlen ég, porcsíkös vonatablak,
Bologna felé tart a szerelvényünk,
tüsszögő sínek, csukló állomások,
N. szeme fáradhatatlanul kattog,
Dürer-szerűen mozgó felvevőgép,
a látvány-köztársaság kapuőre,
aki belép, mind kap remény-kitűzőt,
fű, fa, paréj, bozót, csuszamló lejtő,
N. a teremti polgárookra voksol,
valaki nézzen már isten szemével.*

*Az milyen, kérdem én. Milyen, milyen! Hát
egy kígyó-spirálba bújt szárnyas ifjú
(majd később elmondja, hogy mit jelent ez)
mobos kút falán aláereszkedve,
befelé hulló tekintettel nézi,
mit kell kimenekítenünk a nincsből;
és ez a tünemény, csak csodálkozzak,
egy percet sem tölt el gondolkodással,
nem választ, nem szipákol, sose gyötri
az utak ugató allergiája.*

*Pedig, mondtam, pont attól él a Föld, hogy
egy pisze percre se maradna nyugton,
hogy semmi sem azonos önmagával,
csak ha betöltötte rendeltetését,
nagy kockázattal és zéró haszonnal,
de akkor már le is léphet a színről,
hogy testvérük legyen az elemeknek,
amíg azokat újra el nem fogja
a viszketeses ismétlési kényszer,
és össze nem illesztik, amijük van.*

*Azt képzeled, hogy olyan nagy vaszizdasz
tapsolni a perpetuum mobilének?,
torkolt le N., megállítani, az kunszt!
Flaubert és Tolsztoj tudta, Vermeer tudta,
egybelátni!, ahogy a két Van Eyck, az
íriszt a pávaszemes angyalszárnyal,*

vagy épp az irgalmas szamaritánust
a kakáló kutyaival, ahogy Rembrandt,
mit kezdünk azzal, hogy csak belemúlunk,
beleszűnünk egy süket körforgásba?

A kakáló kutya pont erre célzás,
makacskodtam, N. ezt is jobban tudta,
szerencsére a nyitott ablak mellett
álltunk, a szél elsodorta a hangját,
viszont a következő alagútból
kiérve fantasztikus illatörvény
csapott az arcunkba; mézes dióra,
nektárra emlékeztet, szegfűszegre,
erősödtem a szaglásomra büszkén,
N. megkontrázta, dehogy, szagos bükköny!

Pedig egyik se volt, vagy mindegyik volt,
óriás gubó úszott a tiszta égen,
selyemgubó, vörösből zöldbe játszó,
hol összehúzódott, hol hosszan elnyúlt,
szünet nélkül változtatta alakját,
olyan volt, mint egy élő organizmus,
a belsejében örvénylő kavargás,
pontok balmaza, főleg sárga és kék,
lassan két V-alakba rendeződve
haladt egymás felé, mint két madárraj.

Ilyen a nyári csúcs, mikor az Alpok
elindul, meg nem áll az Adriáig,
és szemben vele jön a Mezzogiorno
hegygerinc-csipkét, tengerszemet látni,
megy a sietős tulipán, a festő-
bodza, a tőzegrozmaring, a sárga tárnic,
ahogy a legyezőpálma, a terebintus,
a fatermetű kutyatej is nyargal,
és nem marad el tőlük a fodorka,
a durdafű, a salamonpecsét sem.

De fut itt japán szeder, keserűfű,
tatár iszalag, kínai fojtóbab,
fokföldi madársóska, füge, hottentotta,
spanyol küllőrojt, perui cseresznye,
állapíthattuk volna meg, ha mink is
nem turisták vagyunk, özönnövények,
és akkor még nem tettünk említést sem
kaukázusi mérges medvetalpról,

*kanadai átokbínárról,
amerikai karmazsinbogyóról.*

*Látod, hogy az van, amit mondtam,
szólalt meg N., a semmi kapujában,
nyitott kapuban letettek egy zsákot,
valaki nézi, összecukott szárnyal,
hogy feslik szét, hogy száll a hártavékony
burok alól a tartalom, hogy illan,
nem is zsák ez, hanem egy aranycsizma,
magas sarkú, csak tudnám, ki viselte,
mindegy, a lába tőben amputálva,
szoríts erősen, mert meg fogok halni.*

*A nyári ég szikrázó kék tetőjén
szemünk elé vetített délibábban
az látszott fent, ami már megtörtént lent;
egy birminghami brit pár összebújva,
ösztöndíjas japán a Wasedáról,
provanszi lány egy műpiramis mellől,
útban Ravennába egy katalán srác,
szerelmes földrajz, gyanútlan családok,
a várakozás ezüst szőttesén a
meredek vágyú, pollenszemcse-ember.*

ACSAI ROLAND

Szilvaszőnyeg

*A halál félelem,
A félelem halál,
Olyan mint pár nélkül
Egy énekesmadár.*

*Lebullott szilvákon
Lépdetek, mint puha
Szőnyegen. Negyven év –
Most ért el a csoda.*

*A félelem halál,
A halál félelem,
Olyan, mint ötödik
Híján a négy elem.*

*Negyven év után egy
Kertbe érkeztem el,
Ahol a szilvaszőnyeg
Az égbe emel.*

*A bátorság élet,
Az élet bátorság,
És a szerelem az
Egyetlen hátország.*

*A sereg nélkül
Csatába indulónak,
Akinek minden hullám
És folyó csónak.*